

ČESKÁ REPUBLIKA

R O Z S U D E K

J M Ě N E M R E P U B L I K Y

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Davida Hipšra a soudců JUDr. Pavla Molka a JUDr. Tomáše Foltase v právní věci žalobce: **D. R.**, zastoupen Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 25, Praha 1, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy**, se sídlem Křižíkova 12, Praha 8, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 8. 12. 2016, č. j. 2 A 97/2016 - 34,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Žalovaná rozhodnutím ze dne 25. 10. 2016, č. j. KRPA-441172-19/ČJ-2016-000022, rozhodla o zajištění žalobce podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), za účelem správního vyhoštění na dobu jednoho roku, které bylo žalobci uloženo dne 10. 3. 2016, č. j. KRPA-444262-62/ČJ-2015-000022. Žalovaná současně stanovila dobu zajištění žalobce podle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců na 30 dnů.

II.

[2] Žalobce podal proti výše uvedenému rozhodnutí žalobu k Městskému soudu v Praze, kterou se domáhal přezkumu. Žalobce namítal absenci potřeby a důvodnosti zajištění. Žalovaná se dle slov žalobce nezaobírala posouzením okolností případu a řádně

neuvédla důvody, jež vedly k rozhodnutí o zajištění. Žalobce taktéž nebyl informován o možnosti použití zajištění jako zvláštního opatření, což způsobilo nezákonnost napadeného rozhodnutí.

[3] Žalobu proti rozhodnutí žalované Městský soud v Praze zamítl výše uvedeným rozsudkem. Uvedl, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí je naprosto zřejmé, že se žalovaná dostatečně přezkoumatelně a srozumitelně vypořádala s možností uložení zvláštního opatření za účelem vycestování jako přednostním prostředkem řešení žalobcovy situace. Žalobce se svým chováním opakovaně dostal do střetu s právními předpisy, a jeho jednání tak neposkytovalo dostatečnou záruku k uložení mírnějšího opatření. Námitka neinformovanosti žalobce byla shledána jako nedůvodná, neboť z obsahu protokolu o podání vysvětlení ze dne 25. 10. 2016 vyplývalo, že žalobce byl s možností uložení zvláštního opatření za účelem vycestování řádně seznámen.

III.

[4] Proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů, které podřadil pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

[5] Stěžovatel namítal nedostatečné vypořádání žalobní námitky týkající se absence potřeby a odůvodněnosti zajištění, respektive nesouhlasil se způsobem jejího vypořádání. Interpretaci § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců označil za nezákonnou. Podle stěžovatele nebyla dostatečně zkoumána možnost uložení mírnějších opatření a žalovaná se v odůvodnění svého rozhodnutí omezila pouze na rekapitulaci pobytové historie stěžovatele bez přihlédnutí k aktuálním okolnostem pro jeho zajištění. Žalovaná především opomenula jeho vztah s družkou, který se od doby vydání rozhodnutí o vyhoštění stal trvalým. Městský soud tímto postupem zatížil své rozhodnutí nepřezkoumatelností. Stěžovatel taktéž zdůraznil možnost jednotlivce odvolávat se na ustanovení směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2008/115/ES ze dne 16. 12. 2008, o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí (dále jen „návratová směrnice“), pokud členský stát Evropské unie příslušnou směrnicí neprovedl. Žalovaná podle stěžovatele dále podstatným způsobem porušila ustanovení o správním řízení, a to zejména základní zásady činnosti správních orgánů vyjádřené v § 2 odst. 3 a § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“).

[6] Z uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

IV.

[7] Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

V.

pokračování

[8] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[9] Kasační stížnost není důvodná.

[10] Jelikož stěžovatel napadá rozsudek městského soudu také pro jeho nepřezkoumatelnost, zabýval se Nejvyšší správní soud nejprve touto námitkou, protože by bylo předčasné, aby se zabýval právním posouzením věci samé, pokud by byl napadený rozsudek nepřezkoumatelný. Vlastní přezkum rozhodnutí je totiž možný pouze za předpokladu, že napadené rozhodnutí je srozumitelné a vychází z relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč městský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí.

[11] Tvrzenou nepřezkoumatelnost spatřuje stěžovatel v nedostatečném vysvětlení nepřistoupení k užití mírnějšího opatření. Nejvyšší správní soud nevidí žádný konkrétní důvod, proč by měl být rozsudek za nepřezkoumatelný označen, když splňuje základní požadavky kladené na přezkoumatelné soudní rozhodnutí. Má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být zřejmé, jaký skutkový stav vzal správní soud za rozhodný a jak uvažil o pro věc podstatných skutečnostech, resp. jakým způsobem postupoval při posuzování těchto skutečností. Uvedené musí nalézt svůj odraz v odůvodnění dotčeného rozhodnutí. Je tomu tak proto, že jen prostřednictvím odůvodnění lze dovodit, z jakého skutkového stavu správní soud vyšel a jak o něm uvažil. Co do rozsahu přezkoumávání správního rozhodnutí (po věcné stránce) je správní soud vázán dispoziční zásadou, nestanoví-li zákon jinak (srov. § 75 odst. 2 s. ř. s.). Napadený rozsudek výše uvedeným kritériím přezkoumatelnosti vyhovuje.

[12] Již ze samotné formulace stěžovatelových kasačních námitek je zřejmé, že ani on sám se nedomnívá, že by rozsudek městského soudu trpěl nedostatkem důvodů. Jejím skutečným obsahem je nesouhlas se způsobem vypořádání jeho žalobních námitek, nikoliv tvrzení, že by se s nimi městský soud nevypořádal. Podle Nejvyššího správního soudu je z odůvodnění rozhodnutí zřejmé, z jakého skutkového stavu městský soud vycházel, jak vyhodnotil pro věc rozhodné skutkové okolnosti a jak je následně právně posoudil. Nelze považovat za pochybení, pokud městský soud zaujal stejný právní názor jako žalovaná. Námitka nepřezkoumatelnosti je proto nedůvodná.

[13] Hlavní stěžovatelova kasační námitka spočívá v tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o zajištění, neboť podle jeho názoru bylo možné účinně uplatnit zvláštní opatření a žalovaná tuto možnost dostatečně neposoudila.

[14] Podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců platí: „*Zvláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území je*

a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly, b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území (dále jen „složitel“), nebo

c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené.“

[15] Podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců platí: „*Policie je oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jestliže bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud (...)*
c) cizinec nevycestoval z území v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění.“

[16] Před zajištěním cizince za účelem jeho vyhoštění je správní orgán povinen zvážit využití mírnějšího opatření, konkrétně zvláštních opatření za účelem vycestování podle § 123b zákona o pobytu cizinců. Vedle toho, že správní orgán musí výše uvedenou úvahu učinit, musí ji také v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu promítnout do odůvodnění svého rozhodnutí (srov. rozsudky ze dne 7. 12. 2011, č. j. 1 As 132/2011 - 51, ze dne 21. 3. 2012, č. j. 1 As 11/2012 - 74, a ze dne 18. 10. 2012, č. j. 7 As 107/2012 - 40). V opačném případě trpí jeho rozhodnutí nepřezkoumatelností. Provedení úvahy o možnosti využití zvláštních opatření za účelem vycestování cizince z území před jeho případným zajištěním přísluší tedy správnímu orgánu. Správní soud je pak na základě žaloby oprávněn toliko hodnotit správnost, dostatečnost či přezkoumatelnost této úvahy.

[17] Žalovaná se možností uložení zvláštního opatření zabývala v napadeném rozhodnutí na str. 5 a 6, kde uvádí, že „[p]o zhodnocení popsaného skutkového stavu dospěl správní orgán k závěru, že je dostatečně odůvodněn závěr pro vydání rozhodnutí o zajištění, neboť z prokázaného jednání by mírnější donucovací opatření nebyla účinná a uložení zvláštních opatření za účelem vycestování podle § 123b zákona o pobytu cizinců je z hlediska jednání účastníka správního řízení nedostačující. K neuložení zvláštních opatření dle § 123b zákona o pobytu cizinců přistoupil správní orgán zejména z důvodu nebezpečí Vašeho opětovného nerespektování právních předpisů České republiky a zmaření správního rozhodnutí. Tento závěr je podložen opakovaným porušením zákona o pobytu cizinců a zmařením výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění, neboť jste neopustil území České republiky, i když jste tuto povinnost měl již uloženou tím, že Vám bylo vydáno na OPKPE Praha dne 10. 3. 2016 rozhodnutí o správním vyhoštění, č. j. KRPA-444262-62/ČJ-2015-000022, na dobu 1 rok s dobou vycestování do 30 dnů od nabytí právní moci.“ Na základě výše uvedené úvahy pak žalovaná dospěla k závěru, že je nutné upustit od možnosti aplikace zvláštního opatření ve smyslu § 123b zákona o pobytu cizinců, a to zejména s ohledem na zkušenost se stěžovatelským předešlým jednáním.

[18] Nejvyšší správní soud ve shodě s městským soudem konstatuje, že se žalovaná dostatečně přezkoumatelně a srozumitelně vypořádala s nezbytností zajištění stěžovatele. Žalovaná zcela správně přihlédla k osobě stěžovatele, který již v minulosti na území České republiky páchal majetkovou a násilnou trestnou činnost a v období let 2005 - 2013 byl za ni celkem čtyřikrát pravomocně odsouzen. Stěžovatel svým dosavadním jednáním neposkytuje dostatečnou záruku umožňující uplatnění zvláštního opatření za účelem vycestování. Stěžovatel byl informován o důvodech nepřistoupení k uložení těchto opatření. Aplikace § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců byla shledána zákonnou. Z toho důvodu nemůže přisvědčit ani tvrzení stěžovatele o porušení § 2 odst. 3 a § 3 správního řádu.

pokračování

[19] Stěžovatel dále namítá opomenutí jeho vztahu s družkou jako relevantní skutečnosti pro vydání rozhodnutí o zajištění. V okamžiku zahájení správního řízení o vyhoštění trval jejich vztah tři měsíce a stěžovateli nebyl přiznán status rodinného příslušníka občana EU. V době rozhodování o zajištění trval vztah deset měsíců. Nejvyšší správní soud zjistil, že žalovaná se povahou a intenzitou vztahu zabývala na str. 4 a 5 napadeného rozhodnutí, kde dospěla k závěru, že se situace do vydání rozhodnutí o zajištění nezměnila a stěžovateli nelze přiznat status rodinného příslušníka EU. Správní orgán je povinen zabývat se možnými překážkami v řízení o zajištění cizince, pokud jsou v době rozhodování známy skutečnosti, pro něž by důsledkem správního vyhoštění byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010 - 150, publ. pod č. 2524/2012 Sb. NSS, body 27 a 28). Nejvyšší správní soud ale konstatuje, že pouhé plynutí času je objektivní právní skutečností, která nastává bez ohledu na projevenou vůli. Pokud v období mezi zahájením správního řízení o vyhoštění a vydáním rozhodnutí o zajištění nedošlo k jiné skutečnosti vypovídající o prohlubujícím se vztahu mezi stěžovatelem a družkou (např. potvrzení rozvodu družky, který by mohl vypovídat o jejich vážném úmyslu žít v manželství), než k pouhému plynutí času, nelze k tvrzenému vztahu s družkou přihlídnout jako k novému důvodu upuštění od zajištění stěžovatele. Za daných okolností nebyla žalovaná povinna se s pouhou skutečností společného soužití explicitně vypořádávat.

[20] Za relevantní Nejvyšší správní soud nepovažuje ani tvrzení stěžovatele o nutnosti přímé aplikace návratové směrnice v případě jejího neprovedení do národní právní úpravy. Zákon o pobytu cizinců implementuje evropské předpisy o pobytu cizinců na území Evropské unie. Namítané články 15 a 16 návratové směrnice jsou již obsahově včleněny do § 124 až § 150 zákona o pobytu cizinců.

[21] S poukazem na shora uvedené důvody Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[22] Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované, jíž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože jí v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 6. dubna 2017

Mgr. David Hipšr
předseda senátu